

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: Z.O., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného** Mgr. Ing. Daliborem Jandurou, advokátem, se sídlem Dlouhá 103, 500 03 Hradec Králové, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12.11.2014, č.j. KrÚ 71302/2014/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkum v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 2.9.2014, č.j. OSA/P-1010/14-D/26, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, protože porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 23.6.2014 okolo 17:37 hodin v obci Lázně Bohdaneč, na ulici Šípkova, ve směru jízdy k obci Bukovka, před křižovatkou s ulicí Škroupova, řídil vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky (dále jen rz.) „X“ a při jízdě držel v pravé ruce telefonní přístroj

(hovorové zařízení). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Předně namítl, že rozhodnutí se opírá o nedostatečné podklady rozhodnutí, jsou v něm obsaženy nesprávné závěry o skutkových zjištěních a věc byla nesprávně právně posouzena. Konkrétně pak namítl, že bylo rozhodnuto pouze na základě tvrzení svědků M.Š. a D.S. a na základě oznámení o přestupku a jiné podklady, že „*shromážděny nebyly*“. Správní orgán naopak pominul skutečnosti uváděné žalobcem, jedná se o stav „*tvrzení proti tvrzení*“. Žalobce pak konkrétně napadl úvahy správního orgánu opírající se o výpovědi svědků, podle kterých žalobce, jako řidič, „*ve své pravé ruce držel mobilní telefon většíh rozměrů – dotykový a díval se na display*“. Jak se pozná, že mobilní telefon byl dotykový při jeho obvyklém držení v ruce, správní orgán „*neosvětřil*“. Správní orgány se nezabývaly hodnocením pozorovací pozice spolujezdce – druhého svědka, není pravdou, že „*by byl nasvícen interiér vozidla žalobce, jakoby ve směru kam řidič jel, naopak, toto je fyzikálně jednoznačně vyloučeno vzhledem k azimutu slunce a jeho výšce na obloze, neboť přijatelné rozhledové poměry jsou při dané jízdě vozidla žalobce a výšce sousedních domů limitovány vertikálně úhlem cca 30°. Pozice slunce byla v úhlu 45° horizontálně a 21° výšky tedy jednak nemohlo slunce přes domy soustavně osvětlit vůz žalobce, jak je tvrzeno a jednak bylo slunce proti policejnímu vozu v podstatě i s ohledem na úhel čelního skla a provedení přístrojové desky v oslňující pozici*“. Žalobce naproti tomu tvrdí, že se přestupku nedopustil, uvedl, co „*v inkriminovaném okamžiku dělal*“, tj. že „*měl v ruce krabičku cigaret černé barvy*“. Poté žalobce poněkud komplikovaně namítl, že správní orgány bez dalšího při svém hodnocení „*přítakaly*“ subjektivnímu úsudku svědků včetně možnosti vzájemné viditelnosti, aniž by se jakkoliv zabývaly námitkami žalobce ohledně existence samotných objektivních podmínek. Není vyloučeno, že by žalobce, jako řidič, „*cosi nadržel*“, co mělo rozměry odpovídající mobilnímu telefonu či krabičky cigaret, avšak to bylo jediné, co vzhledem ke vzájemnému postavení a světelných a dalších přírodních podmínek mohli policisté ze svého vozu vidět. Toto „*determinované*“ svědectví nemůže být jediným podkladem žalovaného rozhodnutí. Podklady rozhodnutí jsou tedy nedostatečné. Přestupkové jednání nebylo dostatečně zjištěno a prokázáno, žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.7.2011, č.j. 7As 102/2010-86. Žalobce dále zpochybnil i svědeckou výpověď D.S., když je nemožné, aby tento svědek mohl tvrdit, že viděl předtím za jízdy, že žalobce držel mobilní telefon a díval se na display, ostatně i tento svědek připouští formulaci „*podle manipulace*“, že přítomnost mobilního telefonu toliko dovozuje a nikoliv, že by telefonní přístroj opravdu viděl. Uvedl, že „*souhrnně jsou výpovědi svědků nekonzistentní, nepořídili žádný zvukový záznam, vzpomínky jsou lidově řečeno takové nemastné neslané, kdy si přesně pamatují některé detaily a zároveň si nevybavují některé momenty obecné. Překládat takto uvedená svědectví jako jistotní tvrzení je nevěrohodné, a vůbec nemusí jít o insinuaci chtěné manipulace se skutečností, prostě v povědomí svědků jde o pochopitelnou subjektivní interpretaci, jejíž důkazní hodnota je však mimo rámec nároků právem vyžadovaných*“. Dále žalobce odkázal na judikaturu NSS ze dne 22.5.2013, č.j. 6As 22/2013 a dále např. na rozsudek NSS ze dne 22.7.2011, č.j. 7As 102/2010-86, za účelem doložení jeho námítky o tom, že správní orgán nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu ještě uvedl, že rozsudky, na které se odkazuje žalovaný (judikatura NSS k dané problematice), se vztahují na jiné případy. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí společně s rozhodnutím správního orgánu I. stupně zrušil.

Žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a uvedl argumentaci z tohoto rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu

rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost

rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolností každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých

***dílčích a souvisejících námitek.** Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z **hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.**“*

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek **Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130** publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Stěžejní otázkou a podstatou nyní projednávané věci je vyhodnocení toho, zda bylo prokázáno, že žalobce v době řízení držel v ruce hovorové zařízení a na základě toho mohl být shledán vinným ze spáchání uvedeného přestupku. Jedná se tedy o otázku skutkovou, zahrnující i hodnocení provedeného dokazování.

K tomu existují v judikatuře NSS dvě linie. První z nich řeší situace, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce, resp. svědků a jiných důkazů není. Druhá linie se pak zabývá situacemi, kdy existují rovněž rozporné výpovědi, nicméně nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících, důkazů (srov. rozsudek NSS ze dne 20.3.2013, č.j. 9As 139/2012-30). V projednávané věci jsou výpovědi policistů, jak bude dále uvedeno, vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti, když v této věci nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce, když se jednalo o prostý výkon jejich služby, přičemž z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná „*nepřiměřená míra horlivosti*“, jako byla shledána např. ve věci vedené u NSS pod sp. zn. 7As 83/2010. Otázku věrohodnosti zasahujících policistů jako svědků již rovněž řeší bohatá judikatura NSS, podle

keré „*k osobě policisty a tím i k věrohodnosti jeho výpovědi NSS dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgán i krajský soud vycházely z dané věci z trojjediného zdroje, jímž bylo oznámení v přestupku, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007-114). Při hodnocení věrohodnosti výpovědi policistů pak konstantní soudní judikatura, a i podepsaný soud, zastává názor, že v případě rozporu výpovědí osob podezřelých ze spáchání přestupku (či osob jím blízkých, které jsou k ní v jistém postavení závislosti, např. zaměstnanci přestupce) a výpovědí policistů, kteří na věci nemají osobní zájem, je nutné považovat za hodnověrná svědectví policistů (pokud byla konzistentní), když tyto závěry vyplývají i z konstantní soudní judikatury (viz srov. rozsudek NSS ze dne 20.3.2013, č.j. 9As 139/2012-30, rozsudek NSS ze dne 21.9.2011, č.j. 2As 52/2011-47, dále věci řešené u NSS pod sp. zn. 1As 64/2008 a 4As 19/2007). Pouze v případě existence „*příliš velké míry horlivosti při řešení přestupku, která ústila v kontrolu vybavení vozu ani vzdáleně nesouvisejícího s podezřením na spáchání předmětného přestupku*“ by mohlo dojít ke zpochybnění hodnověrnosti výpovědi policistů (srov. např. věci řešené u NSS pod sp. zn. 7As 105/2010 a 7As 83/2010).

V projednávané věci stojí proti sobě svědecké výpovědi zasahujících policistů (D.S. a M.Š.) a tvrzení žalobce, které bylo uvedeno až zástupcem žalobce během ústního jednání o přestupku konaném dne 2.9.2014, přičemž zástupce žalobce – zmocněnec zde poprvé uvedl verzi žalobce o tom, že během jízdy měl údajně držet v ruce krabičku od cigaret. Naopak oba policisté v rámci svědecké výpovědi shodně vypověděli, že na místě spatření přestupku byli ve služebním vozidle v prostoru křižovatky ulic Škroupova a Šípkova, kde dávali přednost v jízdě vozidlům jedoucím po ulici Šípkova a následně v tomto úseku zaregistrovali z levé strany příjíždějící vozidlo řízené žalobcem, přičemž ten držel v pravé ruce mobilní telefon. Svědek – policista S. uvedl, že „... *viděli příjíždět červenou Octavii, ve které jel pouze řidič a ten ve své pravé ruce držel mobilní telefon větších rozměrů – dotykový a díval se na display. Vozidlo jsme měli na vzdálenost cca 4 metrů. Vozidlo nemělo na bočních oknech žádné folie, takže do něho bylo dobře vidět. Viditelnost byla dobrá*“. Svědek – policista M.Š. shodně uvedl, že viděl, jak z levé strany příjíždí vozidlo Škoda Octavia červené barvy, řidič nekoukal před sebe, ale koukal na mobilní telefon, který držel v pravé ruce v úrovni okénka, takže oba policisté „*do vozidla viděli*“. Bylo jasné, svítlo slunce, bylo teplo, řidič měl okna zatažena, ale neměl žádné folie, do vozidla bylo dobře vidět. Uvedl, že „*řidič měl telefon v pravé ruce, zřejmě jej nějak ovládal, díval se na něj*“. Po zastavení vozidla žalobce policistům k jejich dotazům, zda „*držel mobilní telefon v ruce*“ neřekl, že držel „*krabičku cigaret*“, jak později jeho zmocněnec tvrdil, ale odpověděl, že „*ano, říkal, že odmítal telefonní hovor*“ (to je obsaženo ve výpovědi svědka D.S.). K dotazu správního orgánu svědek M.Š., druhý zasahující policista, tj. zda padla otázka, co řidič držel v ruce, tento svědek vypověděl, že „*pán říkal, že odmítal hovor. Říkali jsme mu, že držel v ruce mobilní telefon a na to on odpovídal, že odmítal hovor*“. Již z výše uvedených výpovědí zmíněných svědků a ze způsobu reakce žalobce na dotazy položené těmito svědky – policisty, a to v době zásahu položené žalobci a z následné, opožděné reakce zmocněnce žalobce při ústním jednání, který

až při tomto jednání uvedl verzi žalobce o tom, že držel v ruce krabičku cigaret, vyplývá účelovost žalobcem uvedené verze popisu toho, co držel v inkriminovanou dobu v ruce. Žalovaný správně vyhodnotil tento jeho způsob jednání (resp. jeho zmocněnce) za účelový a nevěrohodný. V projednávané věci byl skutkový stav zcela plně prokázán, když ze shodných svědeckých výpovědí policistů není ani tak podstatná část týkající se toho, zda tito policisté viděli, zda žalobce drží v ruce mobilní telefon, ale je zcela stěžejní vyjádření samotného žalobce adresované oběma policistům po zastavení vozidla. Jak soud již výše uvedl, sám žalobce potvrdil policistům, že držel mobilní telefon v ruce, že „*odmítal telefonní hovor*“. Jestliže až poté, navíc prostřednictvím svého zmocněnce, tvrdí něco jiného, tedy přdestřel zcela jinou verzi o držení krabičky cigaret, tak toto považuje soud za nevěrohodné a účelové tvrzení, když je v podstatě rozhodující to, že bezprostředně po zastavení vozidla sám žalobce potvrdil policistům, že mobilní telefon v ruce držel. Navíc oba policisté potvrdili, že se jednalo o mobilní telefon, když zmocněnec žalobce při výpovědi policistů se sice snažil zpochybnit výpověď policistů, avšak neúspěšně. Na dotaz zmocněnce, „*Jak jste dospěli k tomu, že držel mobil?*“, svědek M.Š. odpověděl, že „*Byl vidět i kabel připojení k telefonu a ten telefon pak ležel na sedačce spolujezdce a kabel byl připojený*“. Rovněž na dotaz zmocněnce, zda „*To nebyla třeba navigace?*“, svědek M.Š. vypověděl, že „*Sám říkal, že netelefonoval, odmítal hovor, o navigaci nemluvil*“. Oba policisté ve výpovědích popsali jasně přestupkové jednání žalobce, naprosto zřetelně viděli, že má v pravé ruce mobilní telefonní přístroj, pozorování bylo na vzdálenost cca až 4 metrů, jak uvedl svědek S., přičemž oba vypověděli, že bylo denní světlo, přestupkové jednání bylo zřetelně vidět. Výstižné je i toto správním orgánem provedené hodnocení účelové verze o držení krabičky cigaret zmocněncem žalobce: „*Variantu s krabičkou cigaret přednesl zmocněnec správnímu orgánu až po ukončení výsledku obou svědků, když odešli. Krabičku od cigaret by si obviněný zřejmě kabelem k vozidlu nepřipojoval. Proto se správní orgán touto variantou ani nezabýval*“ (tento závěr správního orgánu I. stupně reagoval na uvedenou účelovou verzi přednesenou zmocněncem až po ukončení výsledku obou svědků, přičemž vycházel z výpovědi svědka Š. o tom, že telefon byl napojený kabelem, tento svědek viděl i kabel připojení k telefonu a ten telefon pak ležel na sedačce spolujezdce a kabel by připojený – viz výše uvedená část výpovědi svědka Š.). V uvedeném kontextu se jeví argumentace žalobce, navíc místy nepřehledná, jako účelová a spekulativní (viz jeho tvrzení o pozici slunce, když zpochybňoval, že vůz žalobce byl osvětlen sluncem – jedná se rovněž o účelové tvrzení, když z výpovědi policistů nevyplývá, že by v době zásahu byla špatná viditelnost, ba právě naopak). Rovněž není „*rovnocennou hypotézou*“ ke svědeckým výpovědím obou svědků verze žalobce o držení krabičky cigaret černé barvy (viz výše). V dané věci proto nebylo možné ani aplikovat žalobcem uvedenou judikaturu, zejména rozsudek NSS ze dne 22.7.2011, č.j. 7As 102/2010-86, protože v dané věci výpověď policistů byla dle požadavku uvedeného v tomto rozsudku v souladu i s dalšími skutečnostmi, tj. s tím, že žalobce sám při zásahu policistů neuvedl verzi o držení krabičky cigaret, tuto účelově použil až jeho zmocněnec v rámci ústního jednání a naopak byl to žalobce, kdo přímo sám policistům potvrdil své přestupkové jednání (pokud „*odmítal hovor*“, jak tvrdil, tak samozřejmě z toho logicky vyplývá, že mobil musel držet). Výpověď policistů tak měla potřebnou míru věrohodnosti, když naopak verze přdestřená zmocněncem žalobce tuto míru věrohodnosti rozhodně nemohla mít (kdyby byla pravdivá verze zmocněnce žalobce, tak by ji určitě sdělil policistům již při zásahu). V dané věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav, nebyl dán prostor pro aplikaci zásady in dubio pro reo, závěry o skutkových zjištěních byly správné a bylo i správné právní posouzení věci (z platné právní úpravy vyplývá, že i držení mobilního telefonu lze považovat za přestupkové jednání).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. května 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová